

J

Jeroen Spitzenberger (39) was tien jaar lang acteur bij Het Nationale Toneel. Nu speelt hij in populaire tv-series (*Divorce*) en films (*Suskind, Mannenharten*). Een bewuste keus. 'Ik wil de jongens zien opgroeien; met ze eten, ze naar bed brengen.'

2005

'2005, de stilte voor de storm. Het was heus wel levendig en druk, maar daarna zouden er grote dingen in mijn leven veranderen. Ik was net samen met mijn huidige vrouw, we hadden elkaar ontmoet bij een cursus Commedia dell'Arte in Italië. Met van die maskers op, weet je wel? We werden verliefd en hadden allebei al een relatie – dat gaf nogal wat gedoe. Zij komt uit Mexico, we hebben een jaar lang héél veel e-mails over en weer gestuurd. Reuze braaf, allemaal. Maar goed, toen we eenmaal officieel samen waren, kwam de grote vraag: hoe gaan we dit regelen? Wáár gaan we wonen? Willen we dit eigenlijk wel? Dat zijn nogal wat grote stappen.

Walking on the moon van The Police. Dat nummer speelde ik toen heel vaak. Vraag me niet waarom, maar het heeft een *freaky* intro en het hóórt bij die tijd. Het was zo'n moment waarop je voelt dat de dingen in je leven gaan kantelen en je je afvraagt: wil ik dat het zo gaat, kan ik er de volle verantwoordelijkheid voor nemen?

In 2005 was ik *happy* aan het freelancen, leerde leuke mensen kennen, leefde een vrij leven. In de jaren erna ging ik bij Het Nationale Toneel spelen, trouwen, kinderen krijgen. Drie jaar later overleed mijn moeder. Als ik er nu op terugkijk, vind ik dat ik tien jaar geleden nog aan het rondspelen was; het voelt zorgeloos. Als je het me toen had gevraagd, had ik ongetwijfeld gezegd dat ik het reuze druk had en het allemaal vreselijk serieus nam, maar nu ben ik twee kinderen en een heel leven verder, en kijk ik daar toch wat anders tegenaan.'

2015

'Ik was *close* met mijn moeder, echt, heel *close*. Ze overleed onverwachts. Soms denk ik dat ik haar nu een beetje ben geworden. Wie zij was, hoe zij in elkaar zat, dat groeit door in mij. Nog meer dan toen ze nog leefde. Want als iemand doodgaat, veranderen de rollen in een gezin. Iemand valt weg, en alles wat zij meebracht, moet door de anderen worden ingevuld.

Het is klote dat ze doodging, dat ze mijn kinderen niet heeft meegemaakt. Natuurlijk laat ik ook weleens een traan, maar ik geloof toch dat ik er oké mee ben. Want je weet: dit is de realiteit. Daar kun je van alles van vinden, er boos over zijn, maar het gaat erom wat je ervan máákt en hoe je ermee omgaat.

Ik ben altijd een verantwoordelijke jongen geweest, maar in je kinderloze jaren, ja, dan draait de wereld gewoon alleen maar om jou. Al die dingen die er zijn gebeurd de afgelopen tien jaar, zoals de dood van mijn moeder, de geboorte van mijn kinderen, de emigratie van mijn vrouw, maken dat ik een veel pregnanter besef van kwetsbaarheid heb gekregen: dingen zijn tijdelijk en kunnen voorbijgaan.

Voorlopig ben ik gestopt met theater. Dat is dus een beslissing waar ik máánden over heb gedaan. Ik neem beslissingen eigenlijk nooit vluchtig, ik denk er altijd diep en lang over na. Deze nam ik uiteindelijk om de jongens gewoon beter te kunnen zien opgroeien. Om met ze te eten, om ze in bed te leggen. En niet steeds uit het busje te bellen of ze hun groente al hebben gegeten. Straks word ik veertig – vind ik helemaal niet erg. Het komt vooral door foto's van mezelf dat je ziet: verdomd, ik ben ouder aan het worden. Maar van binnen ben ik geloof ik altijd meer veertig dan tweeëntwintig geweest.

Laatst vroeg mijn vrouw of ik gelukkig was. Ik geloof dat ik niet gelukkiger kan zijn dan nu. Het leven dat ik nu leef, dat past me: om vader te zijn, de kar te trekken voor mijn gezin. Ik zou geen acteur willen zijn die in blinde ambitie de ene set op en de andere vliegtuigtrap af vliegt. Ik ben in mijn leven gegroeid.'

2025

'De toekomst bestaat niet hè? Als je jong bent – spreekt opa – heb je het gevoel dat de tijd niet bestaat, dat je écht onsterfelijk bent. Niet dat je dat letterlijk denkt, maar zo voelt het. De opbrengst van de laatste tien jaar is voor mij het inzicht geweest dat je wel van alles kunt bedenken, maar dat je links of rechts wordt ingehaald door het leven zelf. Ik vind het een stuk gezonder om niet zo veel plannen te hebben. Mijn grote ambitie is om in dit moment te zijn, want daar is nog zó veel te halen.' ■

INTERVIEW: SUUS GROENTEMAN; FOTOGRAFIE: WILLIAM GARRETT; STYLING: CHARISSA HOEVENHEIDE; ENSEMBLE: GEEBATE; FOTOGRAFIE: ASSISTENTE: ANDREW GOSS; DAVID DIJKHOFF EN CHARLOTTE NIETIC VOOR GIVENCHY; EN MOROCCANOIL@HOUSEOFORANGE; BEELDREKING: HOUSE OF FETOUCH; PRODUCTIE: SANNE ZWAANSPARK PRODUCTIONS

Blouse WE

JEROEN SPITZENBERGER
'Het leven dat ik nu leef, past me: om vader te zijn, de kar te trekken voor mijn gezin'